

lut havde været ham? Hensynet hertil maatte dog foreløbig være det afgørende. Det store Slag skulde jo nu for Alvor slaaes. Og han længtes efter igen at tage fat. Der var under Kørslen op mellem Tysklands hammerslaglarmende Fabriksbyer med deres vældige Stationsbygninger og Skove af rygende Skorstene vakt en utaalmodig Virkelyst hos ham, en formelig Arbejdsfeber efter den lange romerske Lediggang. Vilde det nu kunne forsvares, at han satte sit Livsværk paa Spil eller bare udsatte det for Forsinkelse for en smuk Kvindes Skyld?

Han havde haft god Tid til fornyede Overvejelser paa sin næsten tre Døgn lange Jernbanerejse gennem Europa. Men trods al den farisæiske Spidsfindighed, han havde udviklet for at overbevise sig selv om, at det vilde være baade fornuftigst og værdigst at bevare Forholdet til Jakobe, i alt Fald endnu en Tid, havde han ikke kunnet faa sig til afgørende at slaa Nanny af Hovedet. Der var heri nogen Stædighed og en Rest af Stolthed. Han vilde ikke lade sig noget foresnakke, og han havde ikke lært at bøje sig for Nødvendighedens Krav.

Da Toget bruste ind paa Københavns Banegaard, var han derfor endnu ikke naaet til en endelig Beslutning. Men her mødte der ham noget uventet.

Da han fik Øje paa Jakobe, som stod der paa